

ordener, at vor Stilling da ogsaa maa blive den, som naturligt er affødt af samme Tankegang, der har været ledende med Hensyn til Spørgsmaalets Behandling hidtil.

Med Hensyn til den første Dagsorden, Regeringspartiet her har stillet, vil det jo let falde i Øjnene, at den er et Udslag af en rent partipolitisk Stilling. Regeringens Venner kunne jo selvfølgelig altid sige, at de have Tillid til Regeringen og stole paa den. Regeringspartiet har jo overhovedet ikke anden Motivering for de allerfleste Afgørelser end den, at naar Regeringen foreslaar en Ting, har man Tillid dertil. At vi andre i den Grad skulde gaa op i Tilliden, at vi skulde lægge denne Sag i den nuværende Konseilspræsidents Haand og ganske rolig sige: Vi have den Tillid, at Regeringen vil blive ved med at fremme denne Sag og saa derigennem føre den til en heldig Løsning, vil jo dog neppe nogen forlange, ja neppe nok tænke sig Muligheden af. Thi Sagen er jo den, at Regeringen hidtil paa den ikke korte Bane, hvor denne Sag er behandlet, har vist sig at være ganske uden Herredømme over, hvordan det i det hele taget gaar med denne Sag. Man har nu her valgt en Forespørgsel som en Vej til at genoptage denne Sag paa, paa et saa vanskeligt Tidspunkt, som det er. For det ere vi vel alle enige om, at naar det suser os om Ørene hver Dag med, at vi skulle slutte, hvad enten det bliver Torsdag eller Fredag, men at det i alt Fald ikke varer ret længe, og naar vi ere paa et saadant Tidspunkt, at vi se, at der presses paa med forskellige Smaasagers Gennemførelse, og vi have en saa stor Sag som denne, der tilmed er af den Natur, at den ikke til enhver Tid kan tages op og gaa lige hurtigt — det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) pegede netop før paa, at Tidspunktet for Optagelse af en Grundlovsændring kan forskydes grumme let med flere Aar —, naar man synes jeg, staar overfor en saadan Situation, er det ret naturligt at vælge den Vej at sige: Kunne vi ikke faa Besked af den, som er ansvarlig, af den, som er Regeringens Chef, paa, hvordan vi da staa i det, og ganske særlig, hvad hans Mening er, og hvilke Midler og hvilke Maader han kan anvise til, at den Sag kan bringes ud af den faretruende Situation, hvori den i Øjeblikket befinder sig? Noget simplere kan der ikke være. En parlamentarisk Regering, som den nuværende giver sig Navn af at være, burde jo selv søge Lejlighed til at gøre Parlamentet, dette Ting,

paa hvis Flertal den staar, bekendt med, hvad dens Stilling er til en saa overordentlig vigtig Sag. Det vil enhver naturlig udviklet parlamentarisk Regering gøre, og vi se da ogsaa, hvorledes Regeringerne i parlamentariske Lande selv søge Lejlighed, naar en Situation af en Natur som denne indtræffer, til at udtale sig om Sagen; til at afgive Erklæring om, hvad den ifølge sin Viden kan skønne om Sagens Stilling i Øjeblikket, og om hvad den har lagt til Rette for fremtidig at kunne føre Sagen til en heldig Løsning.

Man skulde derfor synes, at i og for sig skulde der ingen Opfordring behøves, idet Spørgsmaalet maatte give sig af sig selv. Man skulde tro, at Regeringen selv maatte benytte næsten enhver Lejlighed til at svare derpaa. Saadan er det imidlertid ikke. Den højtærede Konseilspræsident svarede jo i sin sædvanlig halvvrantne Tone, idet han var ked af, at der skulde saa mange Ord til. Jeg vil jo indrømme, at Konseilspræsidenten ikke kan være særlig glad over de Ord, der kan siges om denne Sag; der kan ikke siges ret mange gode Ord, og saa er det ret naturligt, at han hellere vil have, at der skal siges faa Ord. Naar der skal siges noget overhovedet, bliver det ganske vist hverken til Ære eller Glæde for Konseilspræsidenten

Formanden: Det er Paastandene om Overgang til Dagsordenen, som foreligge til Forhandling.

Fogtmann: Ja, det er sandt. Det er netop den Tanke, som leder disse to Forslag, Tilliden til Regeringen, som naturligt ligger for til nærmere Begrundelse. Jeg tror, at hvis denne Tillid havde sin naturlige Berettigelse, havde der overhovedet ingen Forespørgsel været nødvendig. Nu behøves den, nu er det, vi staa overfor Afgørelsen.

Det er ganske vist, at min Forventning om at faa et rent og klart Svar af Konseilspræsidenten og derigennem tilstrækkelig Vejledning om, hvordan vi staa i denne Sag, om der overhovedet er noget for os andre at gøre, og hvordan vi i det hele maa tage denne Tings Udvikling, har ikke været meget stor. Tinget her har jo erfaret ved saa mange Lejligheder, at Konseilspræsidenten har vænnet sig til at svare ret reserveret og ret forbeholdent paa alle Henvendelser, der rettes til ham. Hvorfor han særlig gør det, har jeg jo Ret til at have en ganske særlig Tro om, idet jeg jo i mange Aar har haft Lejlighed til at kende